

مصوب قطعنامه شماره ۴۵/۱۱۱ مجمع عمومی، مورخ ۱۴ دسامبر ۱۹۹۰

۱. با کلیه زندانیان باید با احترامی که در خور شأن و ارزش ذاتی بشر است رفتار شود.
۲. هیچ گونه تبعیضی به دلیل نژاد، رنگ پوست، جنسیت، زبان، مذهب، اعتقادات سیاسی و سایر اعتقادات، خاستگاه ملی یا اجتماعی، دارایی، نسب، و سایر خصوصیات جایز نیست.
۳. احترام به اعتقادات مذهبی و الزامات فرهنگی محیط اجتماعی زندانی در هر موردی که شرایط محلی اقتضا می کند، توصیه می شود.
۴. زندان ها در اجرای وظایفشان در نگهداری زندانیان، و حفظ جامعه از گزند جرائم، موظفند با توجه و هماهنگی با سایر اهداف اجتماعی دولت و مسئولیت اساسی او در قبال توسعه رفاه اجتماعی و پیشرفت احاد ملت عمل کنند.
۵. کلیه زندانیان، صرف نظر از محدودیت هایی که مشخصاً اقتضای طبیعت زندان است، از حقوق بشر و آزادی های بنیادین مذکور در اعلامیه جهانی حقوق بشر برخوردارند. همچنین حقوق بشر و آزادی های بنیادین مندرج در **میثاق بین المللی حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی، میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی و مقاله نامه (پروتکل) اختیاری ملحق به آن**، و سایر اسناد حقوقی سازمان ملل متحد، در صورت الحاق کشور زندانی به این اسناد، برای زندانی ابقاء می شود.
۶. کلیه زندانیان حق دارند در فعالیت های فرهنگی و آموزشی که هدف از آن شکوفائی شخصیت انسانی است، شرکت کنند.
۷. الغای مجازات حبس در سلول انفرادی و محدود ساختن توسل بدان بایستی مورد تشویق قرار گرفته و برای نیل به این هدف تلاش شود.
۸. باید شرایطی مهیا شود که زندانیان بتوانند کاری مفید و با دستمزد که جذب آنها را به بازار کار در کشور تسهیل می کند به عهده گیرند و بتوانند احتیاجات مالی خود و خانواده اشان را تأمین کنند.
۹. کلیه زندانیان باید بتوانند، بدون اعمال هر گونه تبعیض به دلیل وضعیت قضایی اشان، به خدمات پزشکی موجود در کشور دسترسی داشته باشند.
۱۰. با توجه به منافع قربانیان جرم، باید شرایطی با شرکت و مساعدت نهادهای محلی و نهادهای خدمات اجتماعی ایجاد گردد که زندانی را به بهترین وجه جهت بازگشت به جامعه آماده سازد.
۱۱. اصول مذکور در فوق باید به طریقی بیطرفانه اجرا شود.